

A »Remény« harmadik kötetének kézírata

1.

A hazai önképzőkörök irodalmi munkássága eddig sem került ugyan el az irodalomtörténeti vizsgálódás figyelmét, de mégis bizonyos harmadrendű fontosságú kutatási területnek számított: alig tudott előkelőbb helyet kiharcolni magának egy-egy iskolai éresítő, vagy kollégiumi monográfia hosszabb-rövidebb fejezeténél. Ha ismertük is a multszázadi magyar ifjak e társaságait, érdeklődésünket és rokonszenvünket mindig az onnan kikerülő nagy egyéniségek vonzották és irányították: megállapítottuk és tudtuk, hogy pl. PETŐFI, JÓKAI, vagy másvalaki ebben meg ebben az önképzőkörben működött, s innen meg innen került ki, de tudásunk is, érdeklődésünk is megrekedt e határnál.

Gyökeresen megváltozott a helyzet, mióta a szellemtörténet jórészt át- meg átjárta az irodalomtörténeti érdeklődés mindenik területét. Az eddig jelentéktelennek látszó, vagy figyelmen kívül hagyott mozzanatok előtérbe nyomultak, s mostani felfogásunk szerint jelentős elemek lettek annak a szövevényes hálózatnak, melyet egyszerűen irodalmi életnek nevezünk. Természetes, hogy az önképzőkör sem kivétel, s valóban, történetének, jellegének és megnyilatkozási formáinak kutatása olyan miniatűr irodalmi életbe vezet, melyben nem hiányzanak sem a technikai tényezők, sem a szellemi mozzanatok. Napjaink irodalomtörténeti művei közül elég FARKAS GYULÁRA¹ hivatkoznunk, aki egész rendszerezést épít arra az ellentmondást alig tűrő megállapításra, hogy a „fiatal Magyarország“ tagjai az önképzőkörökben már tudatos nemzedékké forrnak össze.

Ifjúsági olvasóegyleteink története igen hézagos, s ha az anyagot módszertani szempontból is megróstatjuk, a lezárt kérdések száma egész elenyésző. Országos viszonylatban is ritka kivétel a kolozsvári Unitárius Kollégium olvasótársasága, mert a róla szóló tanulmányok és önálló munkák együttvéve túlzás nélkül több kötetet alkotnak. Igaz ugyan, hogy e művek többnyire elavultak, de szerzőik a szét-szórt s ma már nagyrészt hozzáférhetetlen anyagot összeszedték, alapot és útmutatást nyújtva a további kutatásoknak.

Első pillanatra sem kétséges, hogy a Remény története két jól elkülöníthető korszakra tagolódik: az elsőben az ifjúság a maga és környezete épülésére csak kézíratos gyűjteményekben örzi és terjeszti költői tehetsége megnyilatkozásait; a másodikban már szellemileg és anyagiilag is annyira megerősödik, hogy a művek nyomtatás alá kerülnek, s az

¹ A „fiatal Magyarország“ kora, Bpest 1932, 53.

ifjúi kísérletek három vaskos zsebkönyvben látnak napvilágot. E második korszak legösszefoglalóbb áttekintését HOFBAUER LÁSZLÓ² adja s az elsőről részletesen KOZMA FERENC³ emlékezik.

Irodalomtörténészeink egy pillanatra sem mondtak le arról a reményről, hogy a nyomtatott zsebkönyvek kéziratos elődeit valaha megtalálják, de eddig — amint tudjuk — minden fáradozásuk hiábavalónak bizonyult. Talán nem is vesztettünk sokat a kéziratok elkallódásával, mert a kortársak, sőt KRIZA JÁNOS fiának egybehangzó állítása szerint⁴ a kéziratok java a nyomtatott R e m é n y ben amúgy is megtalálható. A lappangó, vagy egészen elkallódott versek és prózai művek ismerete mégsem lenne érdektelen, mert nem is sejtjük, hogy e műveken keresztül az erdélyi önképzőköri munka kezdeteinek s némelyik írónk fiatalos megindulásának hány mozzanatát figyelhetnők meg tanulságos közvetlenséggel.

Más vonatkozásban ugyan, de most némileg mégis szélesíthetjük tudásunkat a kolozsvári Unitárius Kollégium önképzőköri világában csírázó zsebkönyv-irodalomról azzal a kézírral, amely a R e m é n y harmadik kötetének — a nyomtatottól sokban különböző — anyagát tartalmazza.

2.

A kolozsvári Lyceum-könyvtár kéziratai között 264 sorszám alatt két vaskos, 24,5x20 cm-es kötetet találunk. Az első kötet világozkék borítólapján e címet olvashatjuk:

43. K. 23. / REMÉNY / Zsebkönyv / 1841 / Szerkeszté / *Szentiváni Mihály.*

A második kötet kék borítólapja sokkal sötétebb s az előbbtől eltérőleg ilyen címet hordoz:

43. K. 32.⁵ / REMÉNY / Zsebkönyv / 1841. / *Második füzet.* /

Az első kötet borítólapját felnyitva, rögtön kezdődik A' Költő című novella; a második kötet ugyanezen része címlapnak van szánva, első lapján a következő szövegű felirattal:

REMÉNY / Zsebkönyv / 1841. / Szerkeszté / *Szentiváni Mihály.* / *Második füzet.*

Az ugyanezen levél második lapján levő jegyzet közvetve azt is elárulja, hogy a két kötet miért került a Lyceum-könyvtár tulajdonába. E megjegyzés szövege a következő:

² A Remény című zsebkönyv története: EM. 1930: 345—356 és kny. Erd. Tud. Füz. 30. sz.

³ Kozma Ferenc, A Kolozsvári Unitarium Collegium ifjúsága olvasó és irodalmi körének multja. Kvár, 1867.

⁴ Vö. Faragó József, Ismeretlen Kriza-életrajzok: Ethn. 1943 : 245 és kny. Erd. Népr. Tan. 3. sz. 13.

⁵ Mind az első, mind a második füzet borítólapján e sorszám a Lyceum-könyvtár kézirattárának régi helyrajzi száma (az új a borítólap jobb felső sarkára, kis fehér címkére van írva). György Lajos professzor úr közlése szerint a két kötet régi sorszáma közül valamelyiknek helytelennek kell lennie, mert helyesen csak két egymás után következő sorszámot viselhetnének.

Transponitur Clarissimo Domino Professore / ALEXANDRO SZÉKELY pro revisione et / deponenda Opinione. Claudiopoli die / 30ma Novembris 1840. / NICOLAUS KOVÁTS Eppus Transsilv.

Emissis iis quae per Revisorem extracta et / Cerussa Rubra Subducta Sunt. — Admittitur ad Typum. Claudiopoli 3tia Decembris / 1840. / NICOLAUS KOVÁTS Eppus Transsilv.

E néhány sor mutatja, hogy a R e m é n y harmadik kötetének cenzurái példányával van dolgunk. Tudva azt, hogy az akkoriban kinyomtatott könyvek cenzurázott kéziratait a Lyceum-könyvtárban helyezték el és gyűjtötték össze, odakerülésének útja sem rejtély. A hivatalos jegyzetben szereplő Kovács MIKLÓSRÓL (1827. május 24—1852. október 15 között erdélyi római katolikus püspök) ismeretes, hogy röviddel püspökké váló kinevezetése után a könyvvizsgáló bizottság elnökének is megválasztották.⁶ Ha nem tévedünk, aranyosrákosi SZÉKELY SÁNDOR (mint az unitárius ifjúság akkori tanára s ennél fogva egyik legjobb ismerője) a Kovács megbízásából átnézte a kéziratot (erről szólna a cenzurái jegyzés első része), majd az így átnézett kéziraatra a könyvvizsgáló bizottság elnöke rávezette a kinyomtatás feltételeit és engedélyét (ez a cenzurái jegyzet második fele).⁷

Úgy látszik, hogy a két kötetet nem ugyanaz a cenzor nézte át, mert az első kéziratkötet legutolsó, 136. lapján a jegyzet az előbbtől eltérőleg így hangzik:

Transponitur Clarissimo Domino Professore / SAMUELI MÉHES pro revisione et / deponenda Opinione. — Claudiopoli / die 3 Novembris 1840. / NICOLAUS KOVÁTS Eppus Transsilv.

Omissis deletis imprimi posse / censeo. Claud. 1840. 7a Nov. / SAMUEL MÉHES / Revisor.

Admittitur ad Typum, cum observatione, et / conditione Dni Revisori Sig Claudiopoli / 9. Nov. NICOLAUS KOVÁTS Eppus Transsilv.⁸

MÉHES SÁMUEL református főiskolai tanárról tárgyunkkal kapcsolatban annyit kell tudnunk, hogy már 1829-től, SZILÁGYI FERENC ez évben (június 20-án) történt halála óta viselte a könyvvizsgálói tisztelet.⁹

A két hivatalos jegyzet tanúsága szerint tehát a cenzor az első kötet nyomdába-adására 1840. november 9-én, a másodikéra ugyanezen év december 3-án megadta az engedélyt, s így a következő évben, 1841-ben megjelent R e m é n y mind a kézirati anyag, mind a hivatalos engedély szempontjából sajtóra készen állott.

⁶ Vö. Szinnyei VI, 1345.

⁷ A cenzurái jegyzet írásmódjáról megemlítendő, hogy három kéz vonása. Mindkét Kovács névalírás egyforma (bizonyára sajátkezű), de az első és második szövegrész más-más toll (valószínűleg egy-egy hivatalnok) vonásait hordozza.

⁸ El szöveg kézírás szempontjából a következőképpen tagolódik: Az ismeretlen kéztől származó első rész után következik Kovács sajátkezű aláírása; ezt követi Méhes sajátkezű megjegyzése, aláírása s végül Kovács sajátkezű engedélye és aláírása.

⁹ Vö. Szinnyei VIII, 1012.

Maguknak a köteteknek papírja dúrva, világoskék; a levelek széle kissé rongyolódott, szakadozott. Az első kötet 136 számozott lapot tartalmaz,¹⁰ de csak 133 van belőlük teleírva; ezeket két üres követi s a legutolsón¹¹ a cenzurái jegyzet olvasható. A második kötet sokkal terjedelmesebb és tartalmasabb is: 166 lap van benne s ezek mindenike tele van írva, a legutolsó alján e zárszóval: VÉGE. A két kötet ugyanazon kéz írása.¹² Néhol könnyen, máshol nehezebben betűzhető, bizonyára aszerint, hogy a másoló kevésbé, vagy jobban el volt fáradva.

A kötetek lapjain néha egy idegen kéz fekete, eléggé feltűnő, de nem dúrva tollvonásaival találkozunk. E tollvonások többnyire csak lényegtelen javításokra szorítkoznak: a helyesírás és a központosítás fogyatékségeit helyesbítik. A javítgatás azonban nem általános és nem is rendszeres, úgyhogy a két kötetben még számos hiba maradt. Bizonyára a nyomdába-bocsátás előtt nézte át a kéziratot a társaság valamelyik tagja, talán éppen SZENTIVÁNI, a szerkesztő.

E kis simítgatásoknál sokkal jelentősebb azonban az olyan eset, amidőn az előttiünk ismeretlen javító nem elégszik meg a darabok helyesírási csinosításával, hanem lényegükbe és jellegükbe is beleavatkozik. E különös módszer legjellemzőbb példája JAKAB ELEKnek »Nádányi és Szilassy« című „históriai“ balladája. A hosszú versből az említett módon nem kevesebb, mint hat szakasz van törölve. Mivel a cenzorra — ki, mint tudjuk, vörös ceruzával teljesítette kötelességét¹³ — egyáltalán nem gyanakodhatunk, már csak a költemény tárgyának és hangjának az államérdek szempontjából való teljesen közömbös jellege miatt sem, ismét a szerkesztőre kell gyanakodnunk. SZENTIVÁNI — amint más adatok is bizonyítják — a Reményben megjelent darabok csinosítása érdekében nem rettent vissza kissé erőszakos változtatásoktól sem. A Jakab Elek-féle vers törölt szakaszainak további sorsáról semmit sem tudunk, mert a ballada a nyomtatott Reményben nem kapott helyet.

Ha bizonyosak lennének abban, hogy a javítások, törlések valóban SZENTIVÁNITÓL származnak, akkor a kérdés további részleteit haszonnal boncolgathatnók, mert az öntudatos és erélyes szerkesztő nem egy műhelytitkába nyernénk bepillantást. Nem biztos azonban, hogy a javítások tőle valók, s még kevésbé, hogy valamennyi tőle származik. A tinta

¹⁰ A számozás helytelen, mert a 136. lap is 135-nek van feltüntetve. Hasonló tévedés máshol is előfordul. Az elírás — érdekes módon — egyetlen esetben sem folytatódik.

¹¹ Ami tehát valójában a 136., csak 135-nek van feltüntetve.

¹² Kolozsváron nem kaptam Szentiváni-kéziratot s így a másoló személyét nem sikerült megállapítanom. Kéziratösszehasonlítás nélkül is bizonyos, hogy a felette fárasztó és unalmas munkát nem a szerkesztő, hanem a társaság valamelyik tagja végezte.

¹³ A Lyceum-könyvtár kéziratai között sok olyant láttam, amelyekben a cenzor fekete tintával jelölte meg a kihagyandó részeket; bizonyos azonban, hogy ugyanabban a műben a fekete tintát is, a piros ceruzát is nem használhatta.

minősége, a tollvonások s a javítások jellege annyira más és más, hogy a kérdés tisztázódását csak a véletlen segítségével várhatjuk.

Sokkalta könnyebben és teljes bizonyossággal felismerhető a cenzor működése. Vörös ceruzájának a nyomát az első kötetben mindössze a 84. lapon látjuk. E lapon két verset találunk: ALPÁRTÓL (Mentovich) a »Szerencséhez« és LISZNYAY KÁLMÁNTÓL a »Lengyeldal« címűt. ALPÁR versének második (utolsó szakasza) kis vörös kereszttel van megjelölve, LISZNYAY verse két vonallal egészen át van húzva. A nyomtatott Reményben egyik darab sem jelent meg.

A második kötetben szintén csak egy helyen, a 137. lapon találunk piros jelzést: a cenzor feltűnően, dúrván aláhúzta KÚTHY LAJOS »Az eskü órája« című — viszonylag terjedelmes — novellájának egyik mondatát. E mondat a nyomtatott Reményből szintén kimaradt.

3.

Ha a kézirat és a nyomtatott Remény anyagát összehasonlítjuk, sok érdekes jelenséget állapíthatunk meg.

Mindenekelőtt feltűnik, hogy a kéziratban levő prózai és verses darabok sorrendjében semmi rendszer nem fedezhető fel. A kötött és kötetlen szövegű műfajok ninesenek kötetenként különválasztva, sem ugyanazon kötetben egymástól elkülönítve. Tudjuk ugyan, hogy a nyomtatott Reményben is rendszertelenül követi egymást a próza és a vers, de a kézirat és a nyomtatott Remény darabjainak sorrendje merőben különböző. Talán nem tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy a másoló olyan rendben írta őket egymás után, amilyenben a szerzők, vagy SZENTIVÁNI a kezébe adták, s később — nyomtatás előtt — a szerkesztő csoportosította őket végleges sorrendbe. Ha ugyanattól a költőtől egymás után több vers is van a füzeben, nevét csak a legutolsó alatt tüntetik fel s a többi alá mindig odaértendő; e módszer a tájékozódást néha megnehezíti, s természetes, hogy a kézirati jelleg miatt tartalommutató sem siet az érdeklődő segítségére.

Sokkal érdekesebb tanulságokat rejt a mennyiségi összehasonlítás. A prózai résszel hamar végzünk: a kéziratban levő valamennyi novella megtalálható a nyomtatványban is. Annál nagyobb meglepetés ér a versek összehasonlításakor: csaknem ötven olyan vers, illetőleg versciklus van a kéziratban, amelynek hiába keressük nyomát a nyomtatott zsebkönyvben.

Mielőtt kinyomoznók e szerfölött nagy csoukítás okait, kísérvük végig útjukon a nyomtatott Reményből kimaradt verseket. Amint a költők tudomást szereztek arról, hogy a költemény nem jelenik meg, s amint kézírataikat visszakapták, bizonyára igyekeztek őket más gyűjteményekben elhelyezni. Nem lehetetlen, hogy e törekvésüket sok esetben siker koronázta. Minket a törekvés eredménye csakis azért érdekelne, hogy megtudjuk: megjelentek-e valahol nyomtatásban a Reményből kimaradt versek, vagy sem? Sajnos, kíváncsiságunkat a leglelkiismeretesebb kutatással sem tudjuk kielégíteni. Kritikai kiadás (SZENTIVÁNI kivételével) egyik költőnk műveiből sincs és nem rendelke-

zünk munkásságuk pontos és hiánytalan leírásával sem. Többnek van közülük verskötete, s ezeket nem is mulasztottam el áttanulmányozni, de a továbbiakra nézve teljesen lehetetlen az eligazodás. Tudjuk, hogy költőink a zsebkönyveket, évkönyveket, folyóiratokat, napilapokat, nap-tárakat, gyűjteményeket, általában minden lehető módot és alkalmat felhasználáltak műveik közlésére. E nagy anyag átlapozása nemcsak lehetetlen, hanem eredménye sem állana arányban a hosszú időt igénylő búvárkodással. Megnéztem a Magyar Tudományos Akadémia, a Magyar Nemzeti Múzeum, a kolozsvári Lyceum-könyvtár, az Erdélyi Nemzeti Múzeum és a kolozsvári Unitárius Kollégium kéziratárát: hátha ráakadnék a versek kézírataira. Eredmény egyetlen esetben sem mutatkozott.¹⁴

A hiábavaló fáradozás meggyőzött arról, hogy a nyomtatásból kimaradt versek kézíratai vagy lappanganak, s talán soha elő sem kerülnek, vagy már nincsenek is meg. A kézirat *R e m é n y* mindkét esetben úgy tekinthető, mint csaknem ötven ismeretlen vers őrzője, e versek legelső, s ugyanakkor egyetlen példánya. A szerkesztő bizonyára a költők sajátkezü kézírataiból másoltatta őket s e feltétlen hitelesség következménye, hogy ismeretük nemcsak a *R e m é n y* harmadik kötetéről való tudásunkat gazdagítja, hanem alkalomadtán szerzőik képéhez is érdekes vonásokkal járulhat. Íróik ugyan nem igénylik s nem is érdemelnek első helyet a magyar irodalom arcvonalában, tehát célszerűtlen lenne e kéziratok verseket válogatás nélkül egymás után közzétenni, az azonban feltétlenül hasznos és szükséges, hogy legalább a címeiket felsorakoztassuk, és így néhány adalékkal járuljunk hozzá a kor irodalmi képéhez.

Alább betűhíven, a legszükségesebb jegyzetekkel kiegészítve összeállítom a kézirat *R e m é n y* tartalomjegyzékét. A verses műveket *-gal jelzem; zárjelben mindenik darab után közlöm, hogy a nyomtatott *R e m é n y* [R] hányadik lapján olvasható. Amelyik vers mellől hiányzik az utalás, az nyomtatásban nem jelent meg s — a fentiek alapján — más kézírata sem ismeretes.

ELSŐ KÖTET

Veress József: A' Költő. Eredeti Novella, 1—45 [R 49—122].

Vályi Tamás: *Vilmának, 46 [R 175—176].

Turul: *Szívem története I—IV, 47—48. [R. 315—318].

Arpádina: A' májusfa. Eredeti Novella, 49—79 [R 6—40].

Gálffi Sándor: *Szegény leány dala, 80.

Versek *Alpártól*:

*Zarándok, 81 [R 184—185].

¹⁴ Kivétel természetesen Szentiváni Mihály és Kriza János. Az ő munkásságuk jobban magára vonta az irodalomtörténeti érdeklődés figyelmét s a rendelkezésünkre álló tanulmányok, kiadványok alapján sokkalta könnyebb megállapítani, hogy kéziratban maradt verseik közül később melyik jelent meg nyomtatásban. Vizsgálódásom azt mutatja, hogy a kézirat *Remény* több ismeretlen Szentiváni-, illetőleg Kriza-verssel gyarapítja ismereteinket. E verseket érdemesnek tartom alkalomadtán közölni.

*Dal, 82 [R 260].
 *Emlékezet, 83.
 *Szerencséhez, 84.
Lisznyay Kálmán: *Lengyeldal, 84.

Versek *Szolga Miklostól*:
 *Vándordalok I—IV, 85—88.
 *A' néma, 88.
 *Búdalok I—III, 89—92 [R 177—181].

Versek *Dózsa Dánieltől*:
 *Véghangok I—III, 93—95.
 *Hozzá, 96 (Miért tűnsz el...).
 *A' végzet, 97—98.
 *Hozzá, 99 (Ne hajts keser-
 veimre...).
 *A' vágy, 100.

Hattyu: *Virágaim, 101 [R 134].
Dózsa Dániel: *A' tűzimádó,
 102—103.

Balogh János: *Kép, 103.
Fogarasi János: *A' pacsirtá-
 hoz, 104—105 [R 259—260].

Hattyu: *Sírvirágok, 105 [R 312].

Versek *Szentivánitól*:
 *(Határidon vagyok)¹⁵, 105—
 106.

*Leánybú, 106.

*A' Pap I—II, 107.

Tárkányi Béa: Halászdalok I
 —VI, 108—112 [A nyomtatott R-
 ben csak az I, IV és VI. sorszám-
 múak jelentek meg].

Versek *Hory Farkastól*:

*Vallomás, 112.

*A' föld álma, 113—118 [R 127
 131].

*A' koldus, 118.

*A' kis síró, 119 [R 181].

Szentiváni [Mihály]: Emelka
 sirja, 119—120 [R 47—48].

Finta Károly: *Mátyás választása
 I—III, 121—124 [R 1—5].

*Uti Naplomból, 125.

*Kölcsey Sirja fölött, 125.

Hory Farkas: *Vesztés, 126.

Kabos Ferencz irományaiból
 közli egy barátja: *Dalok I—VII,
 127—133 [A nyomtatott R-ben a
 41—43. lapokon megjelentek az
 I, IV és VII. jelzetűek; a III
 sorszámmal jelzett »Vadászdal«
 címen önálló versként megtalál-
 ható a R 44—45. lapjain].

Keleti rajz, 130¹⁶ [R 45—46].

MÁSODIK KÖTET

Szentiváni Mihály: A' föllett
 ideál. N. N. egy barátjához, 1—
 32 [R 135—174].

Turul: *A' költő sirja, 33 [R 124].

Tiboldi István: *Félénk vitéz, 33
 [R 264].

Aranyosi: *Székelykői viszhang,
 33 [R 314].

T. Iván: *Föilirás egy görög kar-
 don, 34.

*Aproságok (1—3), 34.

Aranyosi: *Ohajtás, 35 [R 314].

Veress József: *Személyes le-
 irás, 35—36 [R 182—183].

T. Iván: *Az arató lány, 37—38
 [Krizsa név alatt a R 311—312.
 lapjain].

*Magán lét, 38—39.

*Leány és anyja, 39—40.

*Urfi, 41.

¹⁵ A kéziratban címe nincs, helyette első sorát közöltem.

¹⁶ E »Keleti rajz« című prózai rész, amint a lapszámozás is mutatja, a Dalok közé keveredett, vagyis előtte is, utána is ugyanazon versciklus darabjai olvashatók. Különbén a darabok sorszámozása s maga a »Keleti rajz« címzés is — több más helyhez hasonlóan — a fekete tintát használó kéz műve.

- *Büntetés, 42.
 *Ha ez meg amaz volnék, 42—43.
 *Ifju álmok, 43.
 * Muszka népdalok I—II, 44—46 [Krizsa név alatt, Kozák népdalok címen a R 186—88. lapjain].
 *Elmejátzsiság, 46—47.
 Riskó Ignác: *Népdal, 47—48.
 *Párta, 48.
 *Magvetés, 48.
 *Herakles, 48.
 *Izlet, 48.
 *Feledni... 49—50 [R 123—124].
 *Hit, 50 [R 176].
 *Síró leány, 50 [R 40].
 *Kis leány sirverse, 51 [R 185].
 *Egy falusi sebészre, 51.
 Kriza [János]: *A' vén körtefa, 51—52 [R 125—126].
 *Csüggedt szerelem, 53—54 [R 132—133].
 Hory Farkas: *A' holdkóros, 55—58.
 Szentiváni [Mihály]: A' nehézelműek, 59—95 [R 265—310].

Veress [József]: *L. N. emlékkönyvébe, 96.

Versek Szentivánitól:

*Dévai Váron, 96—97 [R 319—320].

*Népdalok: I. Nyárádmelléki, 98—99 [R 251—252]. II. A' beteg szerető, 99 [R 252—253]. III. A' szőlőtolvaj, 100 [R 253—254]. IV. A' Székely legény Kolozsvártt, 101 [R 254—255]. V. Az 's még-sem az, 102. VI. Székely támadt, 103—104 [R 255—257]. VII. Székely bánja, 104 [R 257—258].

Kúthy Lajos: Az eskü' orája. Novella, 105—153 [R 189—250].

Dózsa Dániel: *A' rab, 154—155 [R 313—314].

Jakab Elek: *Nadányi és Szilassy historiai ballada 1613.ból, 156—161.

*Ideáломhoz, 162—163.

*Eltűnt szívnyugalom, 163—164.

*Ohajtásom, 164.

*Vilmához, 165—166.

A kötetek tartalmának ismertetése után végül is arra kellene választ kapnunk, hogy mi okozta a kéziratos és a nyomtatott Remény közötti különbséget, vagyis a kézirat egy része nyomtatásban miért nem jelent meg? Feleletet kettőt-hármat is nyerünk, s ha nem is lehetünk bennük egész bizonyosak, az igazat minden valószínűség szerint megközelítjük.

A cenzorra semmiképpen nem gyankodhatunk, de arra annál inkább, hogy a nyomtatott Remény egy természetes, magától értetődő rostálás eredménye. A szerkesztőnek mindig több anyag áll rendelkezésére, mint amennyit felhasznál s kétség sem férhet ahhoz, hogy a viszonylag nagymultú, hírneves zsebkönyvnek nem volt nehéz írókat, mukatársakat hódítani. Az anyagot a szerkesztő összegyűjtötte, valamennyit cenzura alá bocsájtotta s a cenzurázás után megmaradt — még mindig várakozáson felüli mennyiségű — anyagból szabadon, tetszése szerint válogathatott.

E minden bizonnyal jelentős szempont feltételezése után semmi okunk sincs azt hinni, hogy a nagy csökkentést talán a kiadással kapcsolatos takarékosági törekvés befolyásolta. A főszempont kétségtelenül az esztétikai rostálás marad, illetőleg Szentivánnak az az „irodalom-

politikai“ elve, amelyről már HOFBAUER is megemlékezett.¹⁷ A talpraesett szerkesztőnek nemcsak ahhoz volt különleges rátermettsége, hogy kora és környezete úgyszólván valamennyi számottevő íróját összefogja, hanem a zsebkönyvet tartalomban is egyre tömörebbé, jellegben is egyre egységesebbé tette. 195, majd 101 darab után az új R e m é n y már csak 51 darabot tartalmazott s e csökkentést majd mindenik népszerűsége nem számítható műfaj megsínylette, köztük legszembetűnőbben az epigramma. SZENTIVÁNI igen jól érezte és tudta, hogy mivel nyeri meg a közönség tetszését, de ugyanekkor arra is gondja volt, hogy a tömörítés ne a terjedelem rovására történjék.¹⁸ Törekvéseinek helyes irányát és sikerét az bizonyítja a legjobban, hogy a R e m é n y harmadik kötetére egészen váratlanul 600-nál több előfizető jelentkezett.

A R e m é n y kiadatlan részeivel nemcsak SZENTIVÁNI esztétikai mértékéről, értékeléséről tájékoztat, hanem igen érdekesen példázza, hogy mennyit változott régen is a mű, amíg kéziratból nyomtatott könyvvé vált.

FARAGÓ JÓZSEF

¹⁷ Hofbauer, i. m. 12.

¹⁸ A nyomtatott Remény első kötete 376, a második 306, a harmadik 320 számozott lapot tartalmaz. Ebből látható, hogy a csökkenés nem is állandó s egészen elenyésző.